

Arrest

nr. 101 154 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. Y. (...), bent een éérentwintigjarige Marokkaanse jongeman van Arabische origine. U bent geboren in de stad Tangiers en u verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben. U heeft een Marokkaanse vader en een moeder van Spaanse afkomst. Op vierjarige leeftijd scheidden uw ouders en werd u door uw moeder meegenomen naar Spanje. Na één jaar hertrouwde uw moeder met een Libanese man. Ze liet u achter in een centrum voor kinderen in de stad Madrid en vertrok naar Libanon. U verbleef ongeveer zes jaar in het centrum tot uw grote (half) zus N. (...) u in 2007 met haar meenam naar België waar u de volgende jaren verbleef en scholing volgde. U spreekt Arabish, Nederlands, Spaans en een beetje Frans.

Op 15 december 2009 diende u in België een regularisatie-aanvraag in die ongegrond werd verklaard op 8 december 2010 en betekend werd op 11 april 2011. U diende tevergeefs een verzoekschrift in op 10 mei 2011. Op 12 september 2012 werd u bij een routinecontrole opgepakt zonder identiteitsbewijzen. Op 24 september 2012 werd u gerepatrieerd naar Marokko. De politie hield u twee weken vast en toen u verklaarde dat u mensen kende in Spanje en u er een vast adres had werd u afgezet in de enclave Ceuta (Spaans grondgebied op het Marokkaanse territorium). Hierna verbleef u twee weken bij uw halfzus in de stad Valencia op het Spaanse vasteland. Ze gaf u geld om de busrit naar België te betalen. U verbleef vervolgens opnieuw bij uw grote zus N. (...) in België. Op 5 februari 2013 werd u opnieuw gecontroleerd door de Belgische autoriteiten die u (omdat u geen geldige documenten had voor een verblijf in België) op 6 februari overdroegen naar het gesloten centrum in Merksplas. U diende een asielaanvraag in op 28 februari 2013.

U wilt niet terug naar Marokko omdat u bij uw familie in België wilt blijven, u verklaart eveneens verloofd te zijn met een meisje in België. Omwille van dezelfde redenen wilt u evenmin terug naar Spanje hoewel u verklaart daar misschien in de mogelijkheid te verkeren om er uw verblijf te legaliseren.

Bij uw terugkeer naar Marokko vreest u geen werk te kunnen vinden en zonder geld te zitten. U kunt er ook geen beroep doen op een afdoend familiaal netwerk.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vijf documenten voor in verband met de opleidingen die u in België genoten heeft.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen vervolging vreest omwille van uw politieke overtuiging, uw etnische origine, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient bovendien begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verliet uw land omwille van familiale omstandigheden, namelijk omdat uw vader u in de steek liet en uw moeder u meenam naar Spanje (CGVS p. 2). Verder verklaart u dat het voor u niet mogelijk is om naar Marokko terug te keren omdat u er geen werk zult vinden, omdat u er geen familie heeft en omdat u van uw familie (die in Europa leeft) toch niet kunt verwachten dat ze u alle dagen geld opsturen. (CGVS p. 5). De vrees die u koestert kan niet gezien worden als een vrees voor vervolging zoals beschreven in de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging. Gezien u een volwassen jongeman bent die scholing heeft genoten en meertalig is blijkt de moeizame economische en familiale situatie waarmee u verwacht geconfronteerd te worden bij een terugkeer naar Marokko in uw geval niet op te lopen tot een mogelijke schending van een absoluut mensenrecht zoals het recht op leven of het recht om niet gefolterd te worden of het recht om geen inhumane of vernederende behandeling te moeten ondergaan. Zoals eerder gezegd kunnen echter ook andere mensenrechtenschendingen of een cumulatie van verschillende maatregelen en mensenrechtenschendingen vervolging bewerkstelligen indien ze het leven van een persoon in zijn land van herkomst zo ondraaglijk maken dat de enige mogelijkheid voor zo een persoon is om een beroep te doen op internationale bescherming. Het is echter duidelijk dat daar in uw geval geen sprake van is, men kan er immers vanuit gaan dat u in staat bent een leven op te bouwen in Marokko. Dat u gescheiden zult zijn van uw familie in België bij een terugkeer naar Marokko kan niet gezien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In dit kader dient er aangestipt te worden dat het in principe mogelijk is om uw familie, mits verkrijging van een visum, te bezoeken in België. Bovendien verklaart u in de mogelijkheid te verkeren om papieren te krijgen in Spanje waar u een vast adres, familie en vrienden heeft (CGVS, p.3,5,6).

Concluderend blijkt nergens uit uw verklaringen dat de autoriteiten - of andere actoren - in Marokko u schade zouden willen toebrengen. U heeft niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Er dient in uw geval ook nagegaan te worden of er zwaarwegende gronden bestaan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, nl. wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Met andere woorden, uw verklaringen worden bekeken in het licht van de criteria van de subsidiaire bescherming. U had immers verklaard dat u een week lang bij criminelen werd opgesloten na uw vorige repatriëring naar

Marokko en dat u ditmaal hetzelfde vreesde (CGVS p. 6). Uw verklaringen hierover worden als weinig geloofwaardig beschouwd. U verklaarde immers dat u twee weken werd opgesloten omdat u de politie had uitgelegd dat u geen familie had en dat u wou dat ze u in Ceuta vrijlieten zodat u terug kon naar Spanje (CGVS p. 6). Hiervoor moest de politie echter wachten op een beslissing van hogerhand (CGVS p. 6). De politie was dus behulpzaam om voor u de beste oplossing te zoeken (CGVS p. 3). Het is dan ook niet duidelijk waarom de politie u zou opsluiten bij criminelen als ze het beste met u voorhebben en zelfs extra moeite doen om u in Ceuta vrij te kunnen laten (CGVS p. 3). Het is pas nadat u hiermee geconfronteerd wordt dat u verklaart dat iedereen die teruggestuurd wordt naar Marokko vanuit een ander land een week vastzit (CGVS p. 6). U verklaarde vast te zitten met mensen die kwamen van de Verenigde Staten, Schotland en Italië (CGVS p. 6). U zat dus niet vast met criminelen maar met andere gerepatrieerde Marokkanen. Wat er ook van zij, de behandeling die u verklaard ervaren te hebben bij uw vorige repatriëring is niet zwaarwichtig genoeg om de subsidiaire bescherming status toe te kennen. Het feit dat uw geld gestolen werd (CGVS p. 6), valt immers niet onder foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en kan dus ook niet worden ingeroepen om bescherming te verkrijgen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze worden niet in overweging genomen bij uw asielaanvraag gelet op het feit dat het documenten zijn betreffende opleidingen die u volgde in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verder in het verzoekschrift kaart verzoekende partij eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij te vlot over de opsluiting gaat die haar ongetwijfeld staat te wachten indien zij gedwongen wordt teruggestuurd naar Marokko. Verzoekende partij wijst erop dat zij bij haar vorige repatriëring, weliswaar samen met andere gerepatrieerde personen, opgesloten werd bij criminelen. Deze betreuenswaardige praktijk is in Marokko schering en inslag. Verzoekende partij haalt aan dat, hoewel zij er de vorige keer nog relatief ‘goedkoop’ vanaf is gekomen, niets garandeert dat dit opnieuw het geval zal zijn indien zij wordt teruggestuurd naar Marokko. Het betreft immers een tweede repatriëring. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit het rapport “*Morocco Detention Profile*” (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en leidt hieruit af dat zij een “*refugié sur place*” is omdat haar, indien zij wordt teruggestuurd, een gevangenisstraf tot zes maanden te wachten staat. Verzoekende partij wenst tevens te onderstrepen dat het leven in de Marokkaanse gevangenissen “*een hel*” is. Dienaangaande verwijst zij naar en citeert zij uit het rapport: “*Rapport sur la situation des prisons en 2009-2010*” van het “*Observatoire Marocain des Prisons*” (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat het een algemeen bekend feit is dat door de Marokkaanse autoriteiten niet gelachen wordt met landgenoten die in een ander land asiel durven aanvragen. In die zin is zij dan ook een “*refugié sur place*”, een feit waarmee verwerende partij volgens haar geen rekening heeft gehouden. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, loopt zij wel degelijk een objectief gevaar om onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan, besluit verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad treedt verwerende partij bij waar die vaststelt dat verzoekende partij geen enkel probleem heeft aangehaald dat ressorteert onder de vluchtelingenrechtelijke criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dat voorziet in een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de asielzoeker. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat het een algemeen bekend feit is dat er door de Marokkaanse autoriteiten “*niet gelachen wordt*” met landgenoten die in een ander land asiel hebben durven aanvragen, stelt de Raad vast dat dergelijk argument een blote bewering betreft daar verzoekende partij deze op generlei wijze met objectieve informatie staft.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij, indien zij wordt teruggestuurd naar Marokko, het risico loopt om een “*onmenselijke en vernederende behandeling*” te ondergaan, aangezien haar een gevangenisstraf tot zes maanden te wachten staat, stelt de Raad vast dat het rapport (“*Morocco Detention Profile*”) dat verzoekende partij ter staving voorlegt, een bespreking inhoudt van de Marokkaanse “*Migration Act*” van 2003. Deze wet bepaalt onder meer in welke gevallen kan worden overgegaan tot deportatie, uitwijzing en detentie van vreemdelingen (dus personen die niet de Marokkaanse nationaliteit hebben) die geen toestemming hebben om het Marokkaans grondgebied te betreden of om er te verblijven. Haar bewering dat haar een opsluiting tot zes maanden te wachten staat, is derhalve volledig uit de lucht gegrepen, aangezien die geen steun vindt in de door haar bijgebrachte informatie.

De Raad vestigt verder de aandacht op hetgeen verwerende partij in haar beslissing heeft gemotiveerd. Zo stelde verwerende partij dat haar bewering dat zij een week lang bij criminelen werd opgesloten, niet geloofwaardig is, aangezien de politie zeer behulpzaam was en voor haar de beste oplossing trachtte te zoeken daar ze wisten dat zij niemand meer had in Marokko (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en 6), waardoor het niet duidelijk is waarom de politie haar zou opsluiten bij criminelen. Verwerende partij stelde eveneens dat verzoekende partij, na geconfronteerd te zijn geweest met deze bedenking, verklaarde dat het normaal is dat iedereen die teruggestuurd wordt naar Marokko vanuit een ander land een week vastzit. Zij verklaarde vervolgens dat zij vast heeft gezeten met Marokkanen die uit andere landen kwamen, en dus niet met criminelen.

De bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kan worden besloten dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij een tweede repatriëring naar Marokko een (langere) opsluiting riskeert of dat zij in het algemeen een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Indien al kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij een repatriëring het risico loopt om tijdens een korte periode te worden vastgehouden door de Marokkaanse autoriteiten, zoals volgens verzoekende partij het geval was bij haar vorige repatriëring, is de Raad – gelet op hetgeen reeds gesteld werd – van oordeel dat dergelijk feit niet zwaarwichtig genoeg is om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.4. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RVS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze heeft uiteengezet waarom verzoekende partij niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document (administratief dossier, stuk 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De

commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT